

Arrest

nr. 94 258 van 21 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat Mieke DEPOVERE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Ghanese nationaliteit te bezitten, geboren te zijn op 20 mei 1990 te Accra en van etnische afkomst Ga te zijn. Uw ouders zijn gescheiden en u woonde uw hele leven bij uw moeder in Mallam te Accra. Uw vader overleed op 20 juni 2011 en de doodsoorzaak werd niet vastgesteld. Op 1 juli 2011 werd u voor het eerst gezegd, door leden van de groep 'Tetteh Ntene', dat u uw vaders positie als naaste van de chieft binnen deze groep zou moeten overnemen. U weigerde dit en men gaf u wat bedenktijd. Wanneer u op 14 juli 2011 thuis was en de poort ging openen nadat er aangebeld werd, werd u er ontvoerd door een groep gewapende mannen. U werd meegenomen naar een

onvoltooid gebouw, waar u geslagen en gebrutaliseerd werd, en opnieuw gevraagd de positie van uw overleden vader over te nemen. U werd op 15 juli 2011 terug vrijgelaten, en u deed bij de Ghanese politie aangifte van dit voorval op 16 juli. U ging diezelfde dag ook naar het ziekenhuis waar u de, tijdens uw ontvoering opgelopen, verwondingen liet vaststellen. Op 30 juli 2011 kwamen er opnieuw leden van de groep 'Tetteh Ntene' naar uw huis. Dezen zochten u, maar u wist te ontsnappen via de achterdeur. U ging daarop naar uw pastoor S.T. {...}, aan wie u uw verhaal deed. Deze zei u dat hij ging zien wat hij voor u kan doen, en u mocht bij hem schuilen. De pastoor bracht u in contact met een zekere Aaron, die u meedeelde dat hij samen met uw pastoor de nodige regelingen trof om u het land uit te helpen. Op 12 september 2011 nam u samen met Aaron in Accra het vliegtuig naar Brussel, waar u aankwam op 13 september 2011. U vroeg dezelfde dag asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient vermeld dat u meerdere verklaringen aflegde met betrekking tot de groep 'Tetteh Ntene', en de positie van uw vader in deze, die fundamenteel afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van het door u opgeworpen opvolgingsconflict.

Gevraagd wie de naaste van de chieft was, voordat uw vader dit werd, antwoordde u daar geen idee van te hebben (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). Gevraagd of uw grootvader, de vader van uw vader, lid was van de groep 'Tetteh Ntene', antwoordde u enkel dat u hem nooit ontmoette. Gevraagd waarom u precies uw vader moet opvolgen, antwoordde u dat het zo is bij de Ga, dat de oudste zoon zijn vader moet opvolgen (zie gehoorverslag CGVS, p. 14). Gevraagd van wie uw vader de opvolger was, verklaarde u dat hij zijn vader opvolgde. Gevraagd of uw grootvader dan dezelfde positie had als uw vader, antwoordde u bevestigend. Geconfronteerd met de vaststelling dat uw eerder tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde niet te weten wie de voorganger van uw vader was, ontkende u, zonder meer, deze verklaring te hebben afgelegd (zie gehoorverslag CGVS, p. 14). U bent zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die u aflegt, en u kunt de door uw afgelegde verklaringen niet zonder meer ontkennen wanneer u, na de opvolgingsregels te hebben uitgelegd, gewezen wordt op het feit dat uw verklaringen niet coherent zijn. Uw verklaring niet te weten wie, voor uw vader, uw vaders positie had, en uw onvermogen enige redelijke verklaring te geven voor het incoherente karakter van uw verklaringen hieromtrent, doen dan ook fundamenteel afbreuk aan de, door u opgeworpen, gedwongen opvolging van uw vader als naaste van de leider van de groep 'Tetteh Ntene'.

Gevraagd waarom precies u uw vaders positie niet wenst in te nemen, antwoordde u dat u in het christendom gelooft, en u geen kleinere goden wilt aanbidden (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). Gevraagd of u wat meer uitleg kunt geven over de groep 'Tetteh Ntene', en wat u precies bedoelt met 'traditionalistische groep', antwoordde u dat het enige wat u kan zeggen, is wat ze doen tijdens festivals, ze geen sandalen dragen en steeds in het wit zijn (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Gevraagd welke tradities deze groep honoreert, en welke gebruiken ze hebben, antwoordde u enkel dat ze tradities hebben die afwijken van het christendom (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Gevraagd welk soort tradities dat dan zijn, antwoordde u dat ze hun eigen aanbidding hebben en de bijbel niet lezen. U voegde eraan toe dat dat al is wat u erover kan zeggen, en dat u niet veel van hen weet. U verklaarde dat ze verschillende goden aanbidden, maar gevraagd welke goden dit dan zijn, antwoordde u het eveneens niet te weten. Gevraagd wat ze doen om die goden te aanbidden, en welk soort tradities ze daartoe hebben, antwoordde u dat ze niet gaan vissen op een dinsdag, en ze de manier waarop ze aanbidden, niet reveleren. Gevraagd of u wat meer weet te vertellen over hun geloof, antwoordde u ontkennend (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Het dient opgemerkt dat uw onwetendheid betreffende de religie, en de religieuze praktijken van de groep 'Tetteh Ntene', opmerkelijk bevonden wordt, daar u zelf aangaf dat u om zuiver religieuze redenen weigerde de positie van uw vader binnen 'Tetteh Ntene' op te nemen. U verklaarde dat het geen christenen waren en ze meerdere idolen aanbidden, maar u weet verder niets te vertellen hieromtrent. Gegeven uw verklaring dat u christen bent, en omwille hiervan uw vader niet wilt opvolgen, is het allerminst onredelijk te verwachten dat u ietwat zou weten te vertellen met betrekking tot de religie en religieuze praktijken, waarvan u meent dat ze tegen uw religieuze opvattingen ingaan. Dat u nagenoeg niets weet te vertellen hieromtrent, doet dan ook afbreuk aan de reeds aangetaste geloofwaardigheid van uw verklaringen.

U verklaarde dat uw vaders positie erin bestond de rituelen voor de gemeenschap te doen wanneer er festivals zijn (zie gehoorverslag CGVS, p. 10), te kijken welke offers er gemaakt moesten worden wanneer er festivals waren en te bekijken of het goed was voor de koning om te reizen (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Gevraagd of ze samenkomen op bijeenkomsten, antwoordde u het niet te weten (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Gevraagd wat u kunt vertellen over de festivals, die u eerder tijdens het gehoor op het CGVS vermeldde, antwoordde u dat ze jaarlijks een festival hebben in augustus. Gevraagd hoe dit festival heet, antwoordde u dat het het 'Homowo-festival' is, alsook

nog enkele kleine festivals. Gevraagd of het Homowo-festival enkel van de groep 'Tetteh Ntene' een festival is, dan wel van alle leden van de Ga-stam, antwoordde u dat het een festival is van de hele Ga-stam (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). Gevraagd of er ook festivals zijn die enkel gevierd worden door de groep 'Tetteh Ntene', antwoordde u bevestigend, en u voegde u er meteen aan toe dat u de namen van die festivals niet kent. Gevraagd wat ze op deze festivals doen, antwoordde u dat elke Ga-clan zijn eigen festival heeft en u hier niets meer over weet, daar u er nooit heen ging. Gevraagd waar de leden van Tetteh Ntene samenkomen, antwoordde u het niet te weten. Gevraagd hoelang uw vader reeds medewerker was van de chieft, antwoordde u eveneens het niet te weten. Gevraagd welke andere functies er nog bestaan binnen de groep 'Tetteh Ntene', naast de functie van chieft en medewerker van de chieft, antwoordde u het niet te weten (zie gehoorverslag CGVS, p. 12-13). Gevraagd wie de chieft – dan wel koning – is, antwoordde u zijn naam niet te kennen (zie gehoorverslag CGVS, p. 14). Gevraagd of hij nog steeds de chieft is, antwoordde u het niet te weten. Gevraagd welke functies binnen de groep 'Tetteh Ntene' er nog erfelijk zijn, antwoordde u het niet te weten. Het dient vermeld dat uw onwetendheid betreffende de festivals van de groep 'Tetteh Ntene' opmerkelijk is. U verklaarde immers dat uw vaders functie er, onder meer, in bestond rituelen uit te voeren op de festivals, en te bepalen welke offers op deze festivals gemaakt dienen te worden. Dat u evenwel geen festivals kent van de groep 'Tetteh Ntene', en evenmin uitleg weet te geven omtrent de tradities van deze groep, schaadt de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent de positie van uw vader, die u, zo beweert u, diende in te nemen binnen deze groep. De complete onwetendheid uwentwege omtrent de identiteit van de chieft – wiens medewerker u zou moeten worden – alsook omtrent de plaats waar de groep 'Tetteh Ntene' samenkomt, draagt enkel bij tot de reeds aangetoonde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen gedwongen te zijn geworden de functie van uw vader binnen deze groep op te nemen.

Gevraagd wat de oorzaak was van uw vaders overlijden, antwoordde u dat het geen natuurlijke dood was, maar een mysterieuze dood (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Gevraagd wat er gebeurde, antwoordde u dat ze zeiden dat hij op een dag met schuim in zijn mond in bed zat, en hij stierf. Gevraagd wat u bedoelt met uw verklaring dat het een 'mysterieuze dood' betreft, antwoordde u dat de doodsoorzaak nooit gevonden werd, en dat dokters dat normaal wel vinden. Gevraagd of de doodsoorzaak ooit vastgesteld werd door dokters, antwoordde u dat uw vader een traditionalist was, en dat, als iemand sterft, men een post-mortem kan laten uitvoeren, maar dat deze mensen zo'n dingen niet doen. Gevraagd of hij onderzocht werd door dokters, antwoordde u het niet te weten. Gevraagd waarom u het dan een mysterieuze dood noemt, antwoordde u dat de doodsoorzaak niet vastgesteld werd, en de manier van sterven raar was. Gevraagd waar uw vader begraven is, antwoordde u het niet te weten (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). U verklaarde dat de groep alles wat betreft de dood van uw vader geheim hield en ze niets aan zijn familie onthulde. Gevraagd wie u op de hoogte bracht van uw vaders dood, antwoordde u uw moeder. Gevraagd wie haar dan op de hoogte bracht, antwoordde u het evenwel niet te weten. U verklaarde eveneens dat uw moeder naar de traditionele raad ging, nadat u door de politie gezegd werd dat disputen met betrekking tot opvolging, behandeld worden door de traditionele raad (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Gevraagd waar deze traditionele raad is, antwoordde u niet te weten waar deze samenkomen. Gevraagd wanneer uw moeder naar deze traditionele raad ging, antwoordde u wederom het niet te weten (zie gehoorverslag CGVS, p. 21). Opnieuw dient uw onwetendheid te worden opgemerkt. Dat u verklaarde dat uw vaders dood mysterieus was, omdat er schuim op zijn mond was en de doodsoorzaak nooit gevonden werd, lijkt niet op een objectieve grond te steunen, daar u verklaarde dat alles wat betreft zijn dood niet onthuld werd door de leden van Tetteh Ntene, u niet weet of uw vader door dokters onderzocht werd, en u aangaf dat er geen post mortem analyse uitgevoerd werd. Dat u daarnaast ook niet weet wie uw moeder op de hoogte bracht van uw vaders overlijden, en evenmin waar de traditionele raad is waar uw moeder naartoe zou zijn gegaan, noch wanneer ze daar naartoe zou zijn gegaan, draagt enkel bij tot de uiterst vage aard van uw verklaringen omtrent de door u opgeworpen gedwongen opvolging van uw vader binnen de groep 'Tetteh Ntene'.

Gevraagd of er op heden reeds iemand anders werd aangeduid als opvolger van uw vader, verklaarde u dat niet te kunnen zeggen, en dat u het niet weet. Gevraagd of u reeds poogde dit te weten te komen, antwoordde u ontkennend. Gevraagd waarom u dat niet poogde, en of u dat niet zou willen weten, antwoordde u vaagweg dat u niet weet of er al iemand op die plaats is, en u niet weet of de zaak verandert. Gevraagd of ze u nog steeds zouden zoeken, indien er reeds iemand anders aangeduid zou zijn, antwoordde u dat niet te weten (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Uw desinteresse met betrekking tot de vraag of er mogelijks reeds iemand anders aangeduid werd om uw vader op te volgen, doet verder afbreuk aan de reeds fundamenteel aangetaste geloofwaardigheid van de door u afgelegde verklaringen in het kader van uw asielrelaas. Immers, indien u werkelijk gedwongen zou zijn geworden om uw vader op te volgen, en u omwille van deze reden uw land moest verlaten, dan is het allerm minst onredelijk te verwachten dat u op zijn minst zou pogen te weten te komen of men reeds iemand anders aanduidde voor de aan u opgedrongen positie.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, kan er absoluut geen geloof gehecht worden aan de door u opgeworpen gedwongen opvolging van uw vader.

Voorts legde u nog enkele verklaringen af, die het reeds aangetoonde ongeloofwaardige karakter van de door u afgelegde verklaringen in het kader van uw asielaanvraag, bevestigen.

U verklaarde dat u, nadat u werd ontvoerd op 14 juli en de dag erop terug vrijgelaten werd, u op 16 juli naar de politie ging (zie gehoorverslag CGVS, p. 10, 16 en 19). Gevraagd wat u aan de politie zei, verklaarde u gezegd te hebben dat u ontvoerd werd door gewapende mensen, gebrutaliseerd en bedreigd, en dat uw rechten geschonden waren (zie gehoorverslag CGVS, p. 18). Gevraagd wat de politie u zei, antwoordde u dat ze u zeiden dat de politie niet veel te zeggen heeft over traditionele zaken, en u naar de traditionele raad diende te gaan. Wanneer de protection officer opmerkt dat iemand ontvoeren en brutaliseren toch geen zaak van traditie meer is, antwoordde u dat de politie u vroeg of u de mensen kon identificeren, en u hen zei dat het uw vaders positie betrof die u diende over te nemen. U verklaarde verder dat de politie u een medisch formulier gaf waarmee u naar het ziekenhuis moest gaan om uw wonden te laten vaststellen, en dat u daarna terugging naar de politie. Gevraagd wat ze u dan zeiden, antwoordde u dat ze u op de hoogte zouden houden, indien ze nieuws hadden met betrekking tot de mensen die u ontvoerden. Ter verduidelijking gevraagd of de politie de zaak in verband met de ontvoering dan wel zou onderzoeken, antwoordde u dat ze u zeiden dat ze u op de hoogte zouden houden, als ze nieuws hadden. U verklaarde dat de leden van Tetteh Ntene op 30 juli terugkwamen naar uw huis en er uw broer doodden (zie gehoorverslag CGVS, p. 10 en 21). Gevraagd of de moord op uw broer aangegeven werd bij de politie, antwoordde u dat niemand dat deed (zie gehoorverslag CGVS, p. 20). Geconfronteerd met de vaststelling dat de moord op uw broer een toch wel belangrijke ontwikkeling uitmaakte in de zaak die u bij de politie aanhangig maakte, antwoordde u bevestigend, en voegde u er weinig verhelderend aan toe dat ze jullie hadden gezegd dat jullie van hen zouden horen, u niet van hen hoorde, en jullie wachtten of jullie iets zouden horen van de politie. Gevraagd of u dan niet dacht dat het wel eens belangrijk zou kunnen zijn dat de politie zou weten dat uw broer gedood werd, antwoordde u dat u wel dacht dat dat belangrijk was, maar u niet wist wat dergelijke aangifte zou betekenen voor de persoon die het zou gaan aangeven. Het dient vastgesteld dat deze verklaringen allerm minst aannemelijk zijn. Dat u wel de moeite nam om na de door u opgeworpen ontvoering vanuit uw huis, waarbij u gebrutaliseerd zou zijn, naar de politie te gaan om aangifte te doen, daarna naar het ziekenhuis om er uw verwondingen medisch te laten vaststellen, en daarna terugging naar de politie om er het medisch certificaat af te geven – waarop de politie u liet weten dat ze u op de hoogte zouden houden indien er nieuws zou zijn met betrekking tot uw ontvoerders – maar u nali et de politie te verwittigen wanneer uw broer vermoord werd, toen leden van ‘Tetteh Ntene’ u opnieuw thuis kwamen zoeken, is geenszins aannemelijk. Uw verklaring voor het nalaten aangifte te doen van de moord op uw broer – namelijk dat u niet wist welke gevolgen deze aangifte zou hebben voor de persoon die ze zou doen – is geenszins afdoende, daar u na uw ontvoering wél aangifte deed en zelfs naar het ziekenhuis ging om uw verwondingen te laten vaststellen, en u op dat moment evenmin kon weten welke gevolgen deze aangifte zou hebben voor de persoon die ze zou doen.

U legde, ter staving van uw relaas, onder meer een kopie neer van de overlijdensakte van uw broer J.C. {...}. U verklaarde dat u uw pastoor S.T. {...} vroeg u dit te bezorgen, en hij u dit opstuurde (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Gevraagd of u weet hoe uw pastoor dit document bekwa m, antwoordde u het niet te weten (zie gehoorverslag CGVS, p. 20). Gevraagd of u weet wie S. N.Cl. C. {...} is, merkte u op dat deze volgens de door u neergelegde akte de getuige van de informant is. Gevraagd of u weet wie het is, antwoordde u ontkennend. Geconfronteerd met de vaststelling dat er op de akte eveneens vermeld staat dat deze persoon de zoon van de broer van uw vader is – uw neef langs vaderszijde dus – verklaarde u hem nooit te hebben gezien. Gevraagd of uw vader broers had, antwoordde u bevestigend en voegde u eraan toe dat u ze nooit zag. Gevraagd of u weet waarom de zoon van uw vaders broer als getuige vermeld staat op de overlijdensakte van uw broer, antwoordde u het niet te weten. Tijdens het gehoor op het CGVS gevraagd of uw vader u nooit vertelde over de gebruiken van de groep ‘Tetteh Ntene’, tijdens hun festivals, antwoordde u ontkennend en verklaarde u dat u nooit bij hem woonde (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). U verklaarde verder dat u uw vader nooit zag daar u steeds bij uw moeder woonde. Gegeven deze verklaringen, waaruit af te leiden valt dat u uw vader nauwelijks gekend zou hebben, en uw verklaring dat u nooit de broers van uw vader zag, noch de op de betreffende akte vermeldde neef kent, is de vaststelling dat deze neef langs vaderszijde als informant vermeld staat op de overlijdensakte van uw broer, hoogst opmerkelijk. Dat u niet weet te verklaren wie deze persoon is, en evenmin weet waarom hij als informant vermeld staat, doen verdere twijfels rijzen omtrent de geloofwaardigheid van de verklaringen die u aflegde in het kader van asielaanrelaas.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, heeft u dan ook niet aannemelijk gemaakt dat in uwen hoofde een ‘gegronde vrees voor vervolging’, zoals bedoeld in de Conventie van Genève, in aanmerking genomen kan worden, of dat u, bij een eventuele terugkeer naar uw land van

oorsprong, een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou lopen.

De door u, in het kader van uw asielaanvraag, neergelegde documenten wijzigen bovenstaande vaststellingen niet. De door u neergelegde kopieën van de overlijdensakte van J.C. {...} en het medisch certificaat ter vaststelling van de oorzaak van het overlijden van J.C. {...}, betreffen loutere kopieën, en vermelden verder geen enkel gegeven waaruit af te leiden zou vallen dat J.C. {...} uw broer zou zijn, noch dat J.C. {...} gedood zou zijn door leden van 'Tetteh Ntene'. Uw, hierboven reeds opgemerkte, onwetendheid omtrent de persoon die het overlijden van J.C. {...} aangaf bij de instanties die deze overlijdensakte uitgeven, doen verder de vraag rijzen of J.C. {...} wel degelijk uw broer is. De door u neergelegde kaart van uw werkgever, lidkaart van de sociale zekerheid, studentenkaart en examenresultaten, worden als dusdanig niet betwijfeld, maar bezitten verder geen relevantie in het kader van uw asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Verzoeker betoogt het volgende:

"A. WEIGERING VAN DE VLUCHTELINGENSTATUS: schending van artikel 48/3 Vreemdelingenwet en artikel 62 Vreemdelingenwet

1. In tegenstelling tot wat het CGVS beweert, dient er te worden vastgesteld dat in hoofde van verzoeker wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Er kan benadrukt worden dat elk risico op vervolging, hoe miniem ook, in overweging dient genomen te worden.

Er bestaat geen twijfel over het feit dat verzoeker slachtoffer is geworden van ernstige psychische aanvallen en folteringen.

Gelet op bovengenoemde feiten, kan gesteld worden dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden beschreven in artikel 1 A § 2 van de Vluchtelingenconventie.

2. Verzoeker legt bewijzen neer van zijn identiteit. Er bestaat hieromtrent geen twijfel.

3. Om de persoonlijke vrees, aangehaald door verzoeker, beter te kunnen begrijpen, lijkt het aangewezen rekening te houden met de politieke, historische en actuele situatie in Ghana, en zich niet te beperken tot een restrictieve lezing van bepaalde geïsoleerde elementen.

De situatie van de mensenrechten kan rekenen op een enorme aandacht van de internationale gemeenschap.

3. Weerleggen argumenten tegenpartij:

Verzoeker bevestigt zijn verklaringen afgelegd voor het CGVS.

Verzoeker kan geen andere verklaringen geven of is niet in het bezit van verdere informatie.

Verzoeker zal nog proberen om bijkomende documenten neer te leggen en een stand van zaken te vragen, maar is niet zeker dat hem dat zal lukken.

Verzoeker blijft erbij dat zijn gebrekkige kennis te wijten is aan het feit dat hij niet werd opgevoed door zijn vader, maar door zijn moeder.

Verzoeker zelf nam niet deel aan de festivals.

De chieft voor de vader van verzoeker was zijn grootvader, N. A. {...} 11.

Volgens verzoeker zou er momenteel niemand te titel bekleden.

Daarom meent verzoeker dat zijn leven nog steeds in gevaar is.

Er dient eveneens op gewezen te worden dat de bewijslast bij asielaanvragen beoordeeld moet worden met een welbepaalde soepelheid.

Normaal gezien ligt de bewijslast bij degene die een aanvraag indient. Echter, bij de meeste asielaanvragen is de asielaanvrager niet in staat zijn verklaringen te ondersteunen met schriftelijke bewijzen of andere,

De gevallen waar de aanvrager bewijzen kan leveren van al zijn afgelegde verklaringen, zijn eerder de uitzondering dan de regel

Zelfs als de bewijslast in principe op de aanvrager rust, is het zowel de taak van de aanvrager als de onderzoeker om gezamenlijk alle feiten naar voor te brengen en te evalueren.

In bepaalde gevallen, komt het zelfs aan de onderzoeker toe om alle middelen, waarover hij beschikt, te gebruiken om de noodzakelijke bewijzen te verzamelen ter ondersteuning van de aanvraag. "

(paragraaf 196 UNHCR Handboek)

" Het lijkt passend te onderstrepen dat een persoon welke een verzoek doet tot het verkrijgen van het statuut van vluchteling, zich normaal gezien in een zeer kwetsbare situatie bevindt.

Men bevindt zich in een vreemde cultuur, en het feit dat men zaak dient voor te leggen aan de autoriteiten van een vreemd land, meestal in een taal die niet de zijne is, kan voor die persoon grote moeilijkheden met zich meebrengen, dit zowel op praktisch als psychologisch vlak; "

(paragraaf 190 UNHCR Handboek)

" De vereiste van de bewijslast dient dus niet te strikt te worden geïnterpreteerd, rekening houdende met de moeilijkheden van de situatie waarin de asielaanvrager zich bevindt. "

(paragraaf 197 UNHCR Handboek)

Er dient rekening te worden gehouden met het geheel van omstandigheden en de eigenheid van elke situatie (persoonlijke factoren, familiale en culturele elementen, leeftijd, opleidingsniveau,...)

(paragraaf 199 UNHCR Handboek)

Om de geloofwaardigheid van een kandidaat-vluchteling te beoordelen, dient rekening gehouden te worden met zijn persoonlijkheid o.m. zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen.

Er wordt verondersteld dat de onderzoeker een beslissing neemt die van levensbelang is voor de asielzoeker, deze moet dan dus ook genomen worden in een geest van rechtvaardigheid en begrip.

In onderhavig geval, dient men echter te besluiten dat het CGVS geen rekening heeft gehouden met voornoemde fundamentele aanwijzingen.

Recent, met name op 2 oktober 2008 velde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een arrest waarin volgende motivering en redenering te lezen staat (stuk 5):

"De Raad is de mening toegedaan eraan te moeten herinneren dat het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling tijdens het onderzoek van de asielaanvraag erop neerkomt te weten of de kandidaat-vluchteling al dan niet gegronde redenen heeft vervolgingen te vrezen omwille van motieven voorzien in het Verdrag van Geneva. De evaluatie van de geloofwaardigheid is enkel een nodige stap om op de bovenvermelde vraag te antwoorden, doch dient vermeden te worden dat deze stap de vraag zelf uit het oog doet verliezen. Ingeval van twijfels omtrent de waarachtigheid van bepaalde feiten of de eerlijkheid van de asielzoeker, neemt dit niet weg dat men zich niettemin moet buigen over het al dan niet bestaan van een risico voor vervolgingen die zou kunnen vaststaan of als zeker beschouwd zou kunnen worden, en dit ondanks bepaalde twijfels over overige elementen "

Er wordt dus nogmaals onderstreept dat indien er zelfs maar enige twijfel bestaat over bepaalde elementen, er toch verder moet worden gekeken naar het bestaan van effectieve risico's.

6.Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat de door verzoeker ingeroepen angsten voor zijn vrijheid, zijn veiligheid en psychische integriteit heel ernstig zijn.

Gelet op de ernst van voornoemde feiten, moet zelfs het geringste risico in overweging worden genomen."

2.2. Aan de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, volledig kent. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn verklaringen voor de commissaris-generaal bevestigt en dat hij stelt geen andere verklaringen te kunnen geven of niet in het bezit te zijn van verdere informatie. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 4 januari 2006, nr. 153.278; RvS 10 maart 2006, nr. 156.221). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe zij, zoals verder blijkt, in gebreke blijft..

2.5. Tevens dient te worden opgemerkt dat verzoekers theoretische overwegingen over de bewijslast in asielaanvragen, niet concreet betrokken worden op de motieven van de bestreden beslissing zodat deze geen weerlegging zijn van deze motieven. Verzoekers relaas is immers geheel ongeloofwaardig, waardoor hem ook niet het voordeel van de twijfel kan verleend worden.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoeker verschillende vage, onaannemelijke en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent kernelementen van zijn asielrelaas. Waar verzoeker stelt dat zijn gebrekkige kennis te wijten is aan het feit dat hij niet door zijn vader, maar door zijn moeder is opgevoed en hij niet deelnam aan de festivals, wijst de Raad erop dat verzoeker hiermee geenszins kan verklaren dat hij nauwelijks informatie kon verschaffen over elementen die tot de essentie van zijn asielrelaas behoren. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij een dermate grote gebrekkige kennis vertoont inzake essentiële elementen die geenszins kunnen verklaard worden door het feit dat hij niet bij zijn vader werd opgevoed of nog, dat hij niet deelnam aan festivals. Gelet op de zwaarwichtigheid van de voorgehouden feiten, mag van verzoeker verwacht worden dat hij over de essentiële elementen van zijn relaas meer gedetailleerde informatie kan verschaffen. De vaststelling echter dat verzoekers relaas doorspekt is met vaagheden, incoherenties en onaannemelijkheden doet dan ook terecht afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. De Raad wijst verzoeker er voorts op dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgenomen motieven dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht heeft doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas. Vervolgens wijst de Raad erop dat verzoeker met de loutere intentie om bijkomende documenten bij te brengen uiteraard geen afbreuk doet aan de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen.

2.7. Waar verzoeker thans stelt dat de chieft voor de vader van verzoeker zijn grootvader, N.A. 11 was, wijst de Raad erop dat verzoeker met deze verklaring een bijkomende tegenstrijdigheid aan zijn verklaringen voegt. Immers verklaarde verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal dat zijn grootvader dezelfde positie had als zijn vader (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 3, p. 14), hetgeen impliceert dat zijn grootvader de naaste medewerker van de chieft was, en niet de chieft zelf zoals verzoeker thans voorhoudt. Met dergelijk betoog doet verzoeker aldus verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

2.8. Waar verzoeker nog stelt dat er volgens hem momenteel niemand de titel zou bekleden, waarmee hij lijkt te doelen op de positie van medewerker van de chieft, de positie waarvoor verzoeker zelf werd aangezocht, wijst de Raad erop dat verzoeker met deze blote bewering geen afbreuk kan doen aan de vaststelling dat hij op het gehoor bij het Commissariaat-generaal geen idee had of deze positie onder-tussen al was ingenomen door iemand anders en hij hier ook niet naar geïnformeerd heeft, zodat het gebrek aan interesse op dat vlak wel degelijk afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het relaas. Immers mag van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht worden dat deze geïnteresseerd is in de evolutie van de problemen die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht. De vaststelling dat verzoeker dit niet is, ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn relaas. Met zijn ongefundeerd a posteriori betoog dat niemand momenteel deze titel bekleeft, kan verzoeker hieraan geen afbreuk doen.

2.9. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.10. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt het volgende:

"1. Artikel 48/4 Vreemdelingenwet bepaalt:

" § 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit

a) doodstraf of executie; of

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. "

Men komt dus in aanmerking voor subsidiaire bescherming indien er:

"zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert een reëel risico zou lopen op ernstige schade, en hij zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen"

De subsidiaire bescherming is eigenlijk onderverdeeld in 3 subgronden die elk een aparte categorie uitmaken met telkens een eigen interpretatie. Er is sprake van ernstige schade indien de persoon:

1. Door een rechtbank veroordeeld is tot de doodstraf of executie,

2. Foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst dreigt te ondergaan

Een onmenselijke of vernederende behandeling is een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM).

3. Ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeert als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Burgers uit landen waar er een georganiseerd, aanhoudend intensief gewapend conflict daadwerkelijk aan de gang is kunnen op deze beschermingsgrond een beroep doen.

Het CGVS bepaalt dat het in ieder geval moet gaan om een ernstige bedreiging van de persoon of het leven van de burgers.

Recente rechtspraak van de RVV benadrukte dat het voldoende is aan te tonen dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land, zelfs een klein risico voldoende is om te komen tot een mogelijke schending.

" De hiervoor beschreven algemene situatie is bedreigend voor de bevolking van bepaalde regio 's in Irak en is aldus voldoende om te kunnen besluiten tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. " (Arrest nr. 55 d.d. 15 juni 2007, arrest nr. 245 d.d. 21 juni 2007, arrest nr. 1663 d.d. 11 september 2007)

Het CGVS onderzoekt dit punt niet in zijn beslissing en meldt nergens waarom verzoeker niet zou kunnen genieten van deze bescherming.

Verzoeker verwijst voor het overige naar zijn uiteenzetting onder punt A."

2.11. Inzake de opgeworpen schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet verwijst de Raad naar zijn bespreking dienaangaande bij het eerste middel.

2.12. Waar verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze motiveert waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn

De Raad wijst verzoeker er op dat, zoals reeds werd vastgesteld, zijn asielrelaas ongeloofwaardig is. De Raad meent derhalve dat verzoeker niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas en dit met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoeker. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoeker enig verband met zijn concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). Verzoeker blijft evenwel in gebreke dit te doen. Verzoeker toont geenszins aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.13. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.14. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER